

Nummer :14

Naam koorwerk: Der Lindenbaum

Genre: Klassiek

Componist: Franz Schubert (1797-1828)

Koorwerk

Der Lindenbaum is een volksliedje en een van de meest populaire Duitse Folksongs. Het handelt over een zwerver die rust tracht vinden. De natuur helpt hem en hij wordt gelukkig bij een boom. Maar de zwerver sluit zich af van de plek waar hij zo gelukkig was en gaat verder. De natuur blijft sympathiek maar nu in een sinistere vorm: en roept nu op tot een eeuwige rust. Maar de zwerver wil verder leven op zijn manier en kijkt niet om.

Beschrijving Componist

De Oostenrijkse componist Franz Schubert (1797-1828) werd geboren in Lichtental bij Wenen. Hij was het twaalfde kind van een onderwijzer. Hij leerde reeds op jonge leeftijd viool, orgel en piano spelen. Op zijn elfde trad hij toe tot het koor van de Wiener Hofkapelle. De belangrijkste muziekleraar van Schubert was Antonio Salieri. De schitterende liederencyclus "Wintercyclus" van Schubert is waarschijnlijk zijn belangrijkste werk. Franz Schubert schreef de oorspronkelijke muziek van Der Lindenbaum. Het is het vijfde lied uit de liederencyclus 'Winterreise'.

[Friedrich Silcher](#) maakte een vereenvoudigde bewerking van Schubert's compositie. Zo werd het een volkslied en raakte de beginregel van deze versie "Am Brunnen vor dem Tore" als titel ingeburgerd. De tekst is van Wilhelm Müller, een Berlijns student.

Luisteren kijk:

<https://www.youtube.com/watch?v=WDqg16P-q-Q>

Tekst

Am Brunnen vor dem Tore
Da steht ein Lindenbaum
Ich träumt in seinem Schatten
So manchen süßen Traum
Ich schnitt in seine Rinde
so manches liebe Wort
Es zog in Freud und Leide
[: Zu ihm mich immer fort :|

Ich muß auch heute wandern
Vorbei in tiefer Nacht
Da hab ich noch im Dunkel
Die Augen zugemacht
Und seine Zweige rauschten
Als riefen sie mir zu:
"Komm her zu mir, Geselle
[: Hier findst Du Deine Ruh'! :|

Die kalten Winde bliesen
Mir grad' in's Angesicht
Der Hut flog mir vom Kopfe
Ich wendete mich nicht
Nun bin ich manche Stunde
Entfernt von jenem Ort
Und immer hör ich's rauschen:
"Du fändest Ruhe dort

Vertaling

Bij de fontein voor de poorten
Daar staat een lindeboom
Ik droom in zijn schaduw
Dikwijls een zoete droom
Ik sneed in zijn schors
Nogal eens een lief woord
Het ging over vreugde en verdriet
[: Voor hem was ik altijd weg: |

Ik liep er vandaag ook nog langs
In het holst van de nacht
Toen heb ik terwijl het nog donker was
Mijn ogen gesloten
En zijn takken ritselden
Als riepen zij mij toe:
"Kom hier naar mij, jongen
[: Hier kun je jouw vrede vinden: |

De koude wind blies
Mij recht in mijn gezicht
De hoed vloog van mijn hoofd
Ik draaide me niet om
Nu ben ik al enkele uren
Verwijderd van deze plek
En nog altijd hoor ik het geritsel:
[: "Je vindt daar vrede: |

Samenvatting:

De onrustige zwerver vindt op zijn manier het geluk maar neemt er toch afstand van. Zijn innerlijk tracht hem hiervan te weerhouden: Hij gaat tegen de wind in verliest zijn hoed (zinnen) maar wil niet toegeven (omkijken) aan de voor eenieder onontkoombare eeuwige rust

De lindeboom

Wat is dan een volkslied, een volkslied? (En wat is dan folk?) Welnu, er zijn twee soorten volksliedjes: degene wiens auteur onbekend is en degene wiens auteur bekend is. Beide typen zijn erg populair geweest in de zogenaamde "folk", de gewone plattelandsbewoners, boeren, herders, grootmoeders, beulders enzovoort. De anonieme liedjes zijn opgeschreven. (En de jongens geleerd, als Herder, Goethe, Brentano en von Arnim, opzettelijk veranderd de eenvoudige volksliederen toen ze dachten ze te simpel -. Of te onfatsoenlijk)

The Linden Tree is een volksliedje die behoort tot de tweede klasse van folk songs: nummers die we kennen van de auteurs van (soms zelfs de componisten), maar die bleek zo pakkend en ontroerend thatthey wurde populair bij, nou ja, de gewone mensen.

Iedereen in Duitsland is bij de fontein voor de poorten eenmaal in zijn of haar leven tegengekomen. Het is één van de meest populaire Duitse folk songs, gezongen in een tune deed is een beetje eenvoudiger dan de Schubert melodie (nou ja, niet iedereen is een Prey of Fischer-Dieskau, zelfs niet een Bocelli). De meeste mensen zouden zeer verbaasd zijn als ze dit gedicht zouden leren lezen. Het romantische idee overleeft nog steeds dat de "folk" die liederen schreef, dat ze voortkomen uit de droomwereld van de mensen en zijn onderbewustzijn - zoals de sprookjes. Nou, vandaag weten we dat de Grimms niet alleen zijn verzameld, maar ook de sprookjes hebben herschreven. Er is nog een kindermythe ... Maar laten we het nu hebben over Der Lindenbaum.

(In de vorige essays over Müller Winterreise ik al gesproken over de door Müller gekozen coupletten en we zagen deden Müller, tot zeer belezen man, bewust gekozen om de coupletten populair gemaakt door Brentano en von Arnim In Hun volkslied bloemlezing Des Knaben Wunderhorn door de manier, de volksliederen in deze inzameling zijn meer originele verwezenlijkingen door de twee dichters dan echte documenten). The Linden Tree is een ander voorbeeld van deze bewuste artistieke methode: het presenteert de vier-lijn strofe (of, als u wilt de acht-lijn strofe) die we al kennen uit Goede nacht, het eerste nummer van de cyclus. Dus, als je meer informatie wilt over deze strofe, kijk dan in mijn essay op Goedenacht.

Ik behandel de stanza's in de lindeboom als achtregelige stanza's. Ik denk dat het gewoon logischer klinkt, maar het is geen dogma.

Voordat we beginnen met het woord-voor-woord-analyse let op de gelijkenis van de Lindenbaum instelling met het vaststellen van Grimm's The Frog Prince: de put en het hout respectievelijk de lindeboom. Dit zijn sterke maternale symbolen van onderdak. Lees de rest in de boeken door onze vrienden, de Freudians.

De eerste strofe

Bij de fontein voor de poorten

Er is een lindeboom;

Ik droom in zijn schaduw

Zoveel zoete dromen.

Ik sneed in zijn schors

Zoveel een zoet woord;

Het verhuisde in Freud en Leide

Voor hem was ik altijd weg.

(Bij de put voor de poort daar

staat een lindeboom; Ik droomde in zijn

schaduw enkele zoete dromen. Ik heb gesneden

in zijn schors enkele woorden van liefde; in vreugde

en verdriet, ik was er ooit toe aangetrokken.)

We begrijpen de afgunst van Heine: dit zijn prachtige eenvoudige lijnen, emotioneel maar niet sentimenteel, zonder gebruik van metaforen maar bewegende en indrukwekkende beelden.

Iemand (we weten dat het onze zwerver is, de arme gebroken man) herinnert zich een lindeboom. De hele strofe is vol van schoonheid, maar het is een herinnerde schoonheid. We denken dat we de juiste plaats in onze gedachten kunnen zien: de grote, grote, beschermende lindeboom, de bron, ach, we horen het water. Wat een leuk geluid! Het is een rustige plek, maar het is niet altijd omdat het ook een populaire plek is. De stadspoort is nabij, af en toe komen mensen wat water halen om een klein gesprek te voeren. Maar we

zitten gewoon en ontspannen. Nu kijk, er is een jonge kerel, ah, het is de man die zo verliefd is op zijn naam. Hij snijdt haar naam in de schors van de lindeboom, zoals zoveel jongens hem hebben aangedaan. Er zijn talloze harten, die langzaam naar boven bewegen als de reusachtige boom nog steeds groeit. En nu neemt onze vriend een dutje in de schaduw van de boom. We kunnen zien dat hij een vrolijke droom droomt, hij lacht. Het is mei, het leven is geweldig. En dit is een plek waar je naartoe kunt gaan en een zielsvriend. Wie is zijn zielsvriend, zijn vertrouweling? Het is de lindeboom. Ja, de natuur is zijn vriend. Deze plek is vol dromen. "It" tekent het zoals de tekst letterlijk zegt. - Knippen. Winter. Een gebroken hart. Een verloren hoop. En de lindeboom, de zielsvriend: herinnering. Nu een lieve bewaker voor de stadspoort waar ze woont, de ongelovige. We moeten dit midden in de nacht bewaken.

De tweede strofe

Ik moet vandaag ook lopen
Verdwenen in het midden van de nacht,
Ik ben nog steeds in het donker
Sluit je ogen.
En zijn takken ritselden,
Toen ze me belden:
Kom hier, jongens,
Hier zult u uw vrede vinden!
(Ook vandaag moest ik langslopen
het holst van de nacht; toen sloot ik mijn ogen
zelfs in de duisternis. En zijn br

Het was Thomas Mann in zijn magnifieke roman *The Magic Mountain* die in een prachtige passage van het prachtige hoofdstuk *Abundance of melody* (*Richness of melodious geluid* - lees het, lees het, lees het) dat het onderwerp van de Linden-boom de dood is, niets anders. En juist is hij. Over welke rust heeft de lindeboom het, nu in het holst van de winter en het holst van de nacht? Het is zeker niet het liefje, zou dit ook cynicus te zijn (en heb je ooit een cynische boom ontmoet?) En *ver-fetched*. The zwerver sluit zijn ogen toen hij wandelt langs de boom, een gedwongen wandelaar niet vrijwillig één ("I moet vandaag lopen " - ik moest ...). De zwerver sluit zich af op de plek waar hij zo gelukkig was, als een vriend voor de boom. Maar de natuur is nog steeds sympathiek, maar nu is het een sinistere en afschuwelijke sympathie: het is een oproep tot eeuwige rust, tot eeuwige rust. De depressieve ziel van de zwerver is gespiegeld van aard. Opvallend is dat de wandelaar niet toegeeft aan deze oproep. Hij is niet zoals de molenaar in *De mooie molenaar* die duidelijk zelfmoord pleegt of met gebroken hart in de dood wordt gebroken. De zwerver wil verder leven, hij wil lijden. (Nou, dit is nu - De herberg moet nog komen) Stanza three Die koude winden bliesen Mir graad in het gezicht, De hoed vloog van mijn hoofd, ik draaide nicht. Nun ben ik vele uren verwijderd van dat Ort Und altijd luisteren ego stormloop: U ! 'd rust hier (de koude wind blies recht in myface, de hoed vloog van mijn hoofd, ik slordig omgesprongen had draai Nu ben ik een paar uur uit de buurt van die plaats en toch hoor ik therustling. Je zou vinden rust er) de natuur doet er alles aan om letterlijk draai de wandelaar: koude wind recht in het gezicht, de weggeblazen. Maar nee, hij is onderweg. Het is hoogst symbolisch dat de schuilplaats heeft, wordt weggeblazen. De zwerver is nu zonder bescherming, overgeleverd aan de elementen (en is zo sinds Song No. 3, aangezien *Der Lindenbaum* is het geheugen en de zwerver is al uitgegaan van de stadspoorten, langs de lindeboom) .Maar zelfs een aantal uur rijden van de plaats van zijn geluk (door de manier, "velen een les" is niet "veel een uur", zoals menig vertaler zegt, is het "een paar uur" en niets anders) de zwerver dicht hoort oproep van de boom. Is de beloofde rust echt de dood? Ik denk het wel, anderen niet. In ieder geval is er geen terugkeer mogelijk. De bruid wordt aan iemand anders gegeven, de woorden in de schors zijn nu alleen de herinnering, de droom is verdwenen. Maar misschien de boom (zoals de beek in *The Beautiful Miller*) wil de zwerver terug in het leven te roepen, om een tweede (en derde en vierde ...) mogelijk geluk? misschien; dit is een prachtige gedachte. Maar onze koppige vriend draait zich niet om. Deze houding van de man: "Ik heb me niet omgedraaid." Robert Peters © 2000